

længe de bestaa", og udtalte, at efter den Tid skulde Bøvelbet anvendes paa anden Maade, saa troede Ministeriet, at naar man nu lykkelig og vel efter mange Vanskeligheder havde faaet disse Kasser ophævede, maatte Tidspunktet være kommet til at bestemme, hvad Bøvelbet nu skal anvendes til. Det ser virkelig lidt besynderlig ud, naar Udvalget nu foretrækker, at det bliver staaende, som om der Intet var sket; men der er imidlertid ikke Nogen, som lider det Allermindste derved. Det er kun en yderligere vidt dreven Sver for at bevare uforandret, hvad der nu har staaet i 4 Aar paa Finantsloven, og, som sagt, det er et Dnske, som jeg i og for sig maa erkende og ofte har haft Leilighed til at udtale, at jeg erkender for at være ganske naturligt. Men nu kan jeg ikke negte, at jeg er bleven i høi Grad overrasket ved at se, at dette samme Udvalg, som har havt saa megen Vængsteligbed over for Bestemmelserne og saa fuldt har erkendt, at man ikke skulde røre ved disse førend til næste Samling, naar de 5 Aar ere forløbne, pludselig ikke har mindste Betenkelighed ved at sige en ganske ny Bestemmelse ind i den Række af Bestemmelser, som i Rigsdagssamlingen 1869—70 ere vedtagne at skulle blive staaende som bindende Normer for Theatrets Bestyrelse. Der er Intet sikkere, end at det var Tilfældet, saaledes som det vil være alle dem bekendt, der den Gang vare Medlemmer af Forsamlingen, at der blev indbragt et Lovforslag for hele Theatrets Ordning, at der blev negtet det Overgang til 3die Behandling, men at dette kun skete, fordi man vilde optage de Dele af dets Indhold, der skulde være gjældende og bindende, dels i Finantsloven, dels i Loven om Theaterbygningen af 18de Juni 1870, hvad den jo senere blev til. Der optog man de nævnte Bestemmelser, men iblandt dem findes der Intet som helst af det, som her er opført. Allerede dette forekommer mig at være en talende og afgjørende Grund til ikke at foretage noget Saadant som det, der her foreslaas, i alt Fald ikke, naar det er Noget, som Ministeren maa anse sig forpligtet til at modsætte sig. Nu er det vel saa, at paa en vis Maade kunde man sige, at denne Tilsiøelse er uskyldig nok; thi naar det hedder i Forslaget under Nr. 44, at den 1ste Juli 1873 er Theatrets Kapitalformue saa og saa stor, — Tallet behøver ikke at nævnes — saa er dette jo ligefrem taget af den Overfugt, der af Ministeriet er afgivet til Udvalget. At det er en rigtig Angivelse, kan der altsaa ikke være Tvivl om; men hvorfor det skal staa her, er mig ikke klart, naar det allerede en Gang staa i den Overfugt, der ifølge den bestaaende Lovgivning er forelagt Udvalget af Theaterbestyrelsen. Saa tilføjer man imidlertid en Angivelse af, hvorledes denne Kapital vil se ud den næstkommende 1ste Juli. Om dette kan man sige, hvad tilbørlig ogsaa den erede Didsfører har sagt, at det er en Profeti, der, som saa

mangen anden, ikke vil kunne gaa i Opfyldelse og derfor ikke vil kunne gjøre videre Skade, naar man kun er fattet paa, at den maaste ikke gaar i Opfyldelse. Seg vil sige til, at der endog saa er aldeles overveiende Sandsynlighed for, at den ikke gaar i Opfyldelse; men paa den anden Side opstilles det jo som en Kalkule, og i sin Tid maa der altsaa gives Oplysninger om, hvorfor den opstillede Beregning ikke er bleven til Virkelighed, hvad enten dette nu skyldes formindsket Indtagt eller forøget Udgift. For saa vidt er der Intet i Veien; men hvad der gjør Sagen betænkeligere, er, at Udvalget mener, at, naar disse i og for sig ikke videre farlige Bestemmelser blive vedtagne, vil derved dette Thing og under Forudsætning af, at det andet Thing ogsaa slutter sig dertil, Rigsdagen i det Hele vise, at den deler Udvalgets Anskuelse om, at Theatret ikke har været berettiget til at disponere over en vis Del af sin Kapitalformue til Fordel for visse Dele af det Maskineri, der skal indlægges i det nye Theater. Seg tør nu for det Første, uden derved at fornærme Nogen, sige, at der er meget Faa her i Salen, der tør paastaa at have tilstrækkeligt Kjendskab til disse Forhold til nu at udtale en saadan Dom. Dernæst synes jeg, at de have god Føie til at sige: I sin Tid, naar Regnskabet og Opgjørelsen foreligger, og naar vi faae alle Oplysninger, ville vi have tilstrækkelig Leilighed til at dømme i Sagen, og jeg tror ogsaa, at Udvalget vil kunne sige sig selv: Det kan dog ikke være Meningen, at en Vedtagelse af disse foreslaaede Bestemmelser om Theatrets virkelige Formuestilstand den 1ste Juli 1873 og dets formodede Formuestilstand den 1ste Juli 1874, er ensbetydende med, at Rigsdagen tiltræder vor Anskuelse. En saadan Tiltrædelse vil aldrig kunne ligge i Vedtagelsen af et Forslag som dette. Det vilde være en Omvæltning af alle Forhold, hvis man sagde, at de Betragtninger, Udvalget anstiller i Betænkningen — selv i det Tilfælde, at Ministeren ikke slutter sig til den, men endog saa meget bestemt modsætter sig den — ere fastslaaede som bindende Regel, naar man stemmer om og vedtager det, der her foreslaas optaget i selve Loven. Nu er det ganske vist, at paa dette Tidspunkt er det noget vanskeligt for Ministeren — ligesaa let som jeg er overbevist om, at det vil være Ministeren, naar Sagen kommer til at foreligge fuldt oplyst — at fremstille, hvorledes Sagen i det Hele har stillet sig og maatte stille sig for ham. Seg har allerede hentydet dertil, men jeg skal gjøre det lidt bestemtere. Det forholder sig nemlig saaledes, at man i Sessionen 1869—70 gif ind paa den hele Ordning med det for Die paa det Allerbestemteste, at Ordningen gif lige op til Indretningen af det nye Theater, saaledes at det sidste Aar af de 5 vilde, naar det gif, som Loven forudsætter, bringe os lige ind i den nye Tingenes Tilstand i Theater-